

БРАСЛЕТ

Палало багаття.

На смерековому гіллі танцювало полум'я, клубочився густий ядучий дим. До неба шугали його сіро-чорні змії, спалахували пурпурові рисочки-іскри.

Жінка скинула сукню. Мерзлякувато здригнулися плечі. Гордо підвівши голову, вона хоробро ступила в самісіньке осердя вогнища — здавалося, це звична для неї справа, буденний ритуал.

Та раптом вона рвучко відсахнулась, зігнувшись дугою від болю; застигли її обернені до неба очі, перетворившись на два відблиски місяця. Дикий стогін розлігся над лісом, пролетів відлунням над землею. І, підхоплюючи його, зашуміли дерева, ніби хотіли навіки заховати в гіллі моторошний крик людського відчаю.

Тіло жінки й далі вигиналося, поки обличчя не торкнулося п'ят, утворюючи неприродне коло. Й ось воно викотилося з вогнища, захопивши на колесо пелюстки полум'я, і закрутилося вогненним обручем по галяві.

Здавалося, дикий танок живого кільця триватиме вічно, та зненацька воно сповільнило страшний рух, зупинилося і впало набік. Обвуглені плями на людській шкірі несподівано

затягнулися сріблом, зазмійлися по тілу тоненькими мерехтливими струмочками, побігли по колу, утворюючи ідеальне плетиво... І в пітьмі блиснули смагадкові кристали скам'янілих очей.

РОЗДІЛ 1

КОНВЕРТ

З якогось часу Тетяна жила вільним життям.

Три роки тому її батьки піддалися на вмовляння друзів і виїхали за кордон — до Австралії. Вони здійснили заповітну мрію юності — жити на узбережжі океану, і найближчим часом повертатися не збирались.

Спочатку Танею опікувалася старша мамина сестра — тітка Анжела: вона заходила майже щодня, приносила пиріжки, що годилися хіба що для забивання цвяхів, і пляшку дешевого вина, яку сама ж і вихиляла. Викурюючи обов'язкову пачку смердючих сигарет, тітка скаржилася на життя — чоловіка, трьох дочок, сусідів і злючого бульдога Адольфа, який покусав за свос життя добрячу сотню людей. Вона сякалась у великий носовик, уголос заздрила закордонному життю Тетяниних батьків, постійно бідкалася на безцільно прожиту молодість і невпинне наближення самотньої старості. Щодо останнього Тетяна навіть не мала сумнівів. Вона й сама, бувало, думала вшитися до батьків в Австралію, аби лиш ніколи більше не бачити нестерпної родички.

Та хіба можна покинути рідні гори, знайомі з дитинства? Виміняти на далеку чужину красу карпатських лісів, річок і водоспадів,

стрімкі кам'яні схили, стежини, що біжать то вгору, то вниз, терпку свіжість чистого гірського повітря? Ні, це неможливо. І Тетяна мусила терпіти часті тітчині відвідини.

І раптом сталося несподіване: гроза всього кварталу бульдог Адольф пішов на вічний спокій — жечучись за черговою жертвою сходами, не розраховав поворот і вилетів із вікна під'їзду. А вбиту горем тітку з усією її родиною таки забрали до себе в Австралію Тетянині батьки.

Дзвінок пролунав рано-вранці. Телефонний апарат сухо задеренчав, мало не розпадаючись на частини. Треба сказати, він був старовинний, у чорному з позолотою корпусі, з мідним цифровим диском та кумедною довгастою слухавкою.

Мама завжди дзвонила на домашній телефон — видно, щоб перевірити, чи довго ще протримається цей старезний апарат.

У Тетяни вчора був день народження. Правду кажучи, відсвяткувала вона його так собі: прийшли зовсім не ті, кого хотілося бачити. По-перше, найкраща подруга Руслана — директорка модельного агентства, діловита, енергійна й страшенно балакуча, — чкурнула зі своїми моделями до Києва на важливий показ. По-друге, перед самим святкуванням Тетяна розірвала стосунки з Толиком. Хлопець вважався її нареченим і прилюдно заявляв про це першому стрічному, хоча дівчина не раз говорила, що заміж не збирається. І взагалі — хотіла б цього року вступити до інституту на відділення туристичного бізнесу. І ось позавчора сталося неминуче: вловивши момент, Толик спритно

надів їй золоту обручку на палець і зараз же врочисто повідомив, що відтепер у неї почнеться нове життя — в теплі й затишку його батьківської оселі, без ніяких інститутів та інших непотрібних дурниць. Почувши таку заяву, «наречена» одним енергійним рухом скинула подарунок і заявила, що ніколи не любила всіх цих обручок-браслетів і носити їх постійно не збирається. На жаль, одразу ж довелося розпрощатися і з кількома спільними друзями, з чого Таня зробила висновок, що розривати обридлі стосунки все-таки краще після дня народження — адже з колишнім коханням іде в небуття частина твого життя, частина людей, навіть частина звичок і занять, і йде назавжди.

Ось чому зараз у Тетяни шкребло на серці; та й більше хотілося спати, аніж розмовляти, тому сенс сказаного мамою не зразу дійшов до її свідомості.

Виявляється, поки вона вчора пила шампанське, в якомусь там Цямброні, в Карпатах, померла її прабабуся, рівно в сто один рік, і залишила в спадок їй, невідомій правнучці, «щось загадкове». Мама так і сказала: щось. Таня могла закластися, що це якесь старе ганчір'я, поточене мілляю, в павутині та плісняві. А може, книги чи папери? Старовинна Біблія, альбом із фотографіями, набір порцелянового посуду... або — дівочий щоденник?

Подумавши про це, Тетяна посміхнулася: читати про молодечу пристрасть сторічної бабці? А чого, цікаво... Хто його знає, як розважалися юні дівчата на початку ХХ століття? Та проте в якесь невідоме село їхати не хотілося. Вона ж навіть ніколи не бачила своєї далекої родички... Тож і не треба їй чужого спадку. Але мати,

яка зазвичай телефонувала раз на півроку, а тут раптом удруге за добу, уперто наполягала — навіть про себе нічого не розповідала. Натомість товкла й товкла їй про поїздки в гори. Зміркувавши, що ліпше здатися, ніж усе це вислуховувати, дочка проторохкотіла, що подумає, і, швиденько попрощавшись, кинула ще теплу від подиху слухавку на металевий важіль.

Як на лихо, цей дзвінок став фіналом жахливого сну; щоправда, Тетяна пам'ятала ранкове видіння шматками — снилося щось як вогонь серед лісу, яскраві помаранчеві спалахи сягали в чорне небо... чи, може, пурпурові? Видіння було неприємним, та не більше, ніж розмова з мамою.

Дверний дзвінок зайшовся солов'їним співом.

Тетяна роздратовано відсунула чашку зі свіжозвареною кавою і посунула відчиняти — кого ж це принесло так рано?

На порозі стояла Руслана, весела й розпашіла. Від самого вокзалу бігла, чи що?

— З двадцятиріччям тебе і звільненням! — Подруга витягла з-за дверей коробку, прикрашену яскраво-червоною стрічкою, і великий жовтий конверт.

— Уже знаєш? — стрепенулася Тетяна, взяла подарунки і чомусь остаточно засмутилася.

— Та я ж змалку з тобою дружу, — засміялася Руслана, явно ігноруючи прямий натяк.

— Ти що, вирішила мене грошима асигнувати? — Таня покрутила в руках конверт і навіть подивилася його вміст на світло. — Сподіваюсь, вистачить на перший рік навчання в престижному університеті?

